

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. H. N.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2016, č. j. CPR-15564-2/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2016, č. j. 78 A 27/2016 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 4. 11. 2016, č. j. 78 A 27/2016 – 20, jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2016, č. j. CPR-15564-2/ČJ-2016-930310-C235, (dále „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále „správní orgán prvního stupně“)

ze dne 11. 5. 2016, č.j. KRPU-12673-46/ČJ-2016-170022-SV, (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu, že na území České republiky pobýval v době od 2. 5. 2015 do 13. 2. 2016 bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, a opakovaně porušoval právní předpisy, když byl v minulosti v 7 případech řešen za spáchání přestupku.

V **žalobě** žalobce tvrdil, že doposud nebylo rozhodnuto o odvolání proti usnesení ze dne 10. 12. 2014, jímž nebylo vyhověno žádosti o prominutí zmeškání lhůty ve věci odvolání proti neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. S výsledkem tohoto jednání je spojena otázka oprávněnosti jeho pobytu na území. Žalobce se snažil svou pobytovou situaci řešit žádostí o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, a současně se snažil zaregistrovat termín k podání žádosti za účelem společného soužití rodiny prostřednictvím systému Visapoint. Opakované porušování zákona bylo spíše bagatelního charakteru. Žalobce má na území manželku s dvěma nezletilými dětmi s povolením k trvalému pobytu. Napadené rozhodnutí nelze považovat za přiměřené ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Současně žalobce uvedl, že již území České republiky opustil, když nevydržel stres vyvolaný jeho pobytovou situací a řízením o správním vyhoštění, a odcestoval zpět do Vietnamu, aby se pokusil požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny prostřednictvím systému Visapoint tam.

Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl. Na základě skutečností zjištěných ze správního spisu dospěl k závěru, že žalobce se svým jednáním dopustil naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podle krajského soudu nemohl s úspěchem namítat, že se svoji pobytovou situací snažil řešit tím, že dne 6. 5. 2015 podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu, neboť tak učinil až v době svého neoprávněného pobytu. Pro daný případ nemá relevanci žalobcův poukaz na to, že se snažil registrovat v systému Visapoint, neboť vízová problematika nespadá do činnosti žalované a navíc nemá souvislost s neoprávněným pobytem žalobce. Z žalobcovy argumentace registrací v systému je přitom zjevná její účelovost, neboť problémy žalobce s jeho legálním pobytem vznikly dávno před tím. Délku žalobcova vyhoštění soud vyhodnotil jako přiměřenou, s ohledem na fakt, že byla stanovena v mezích zákonného rozpětí, když maximální rozpětí činí 5 let, a také s ohledem na závažnost a trvání opakovaného žalobcova protiprávního jednání. Podle krajského soudu žalovaná zcela legitimně uzavřela, že veřejný zájem na vyhoštění žalobce převážil nad ochranou jím tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života. Krajský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou.

II. Kasační stížnost

pokračování

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnosti byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 6 Azs 328/2016-18, odkladný účinek přiznán.

Stěžovatel je přesvědčen o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V správním řízení bylo zásadním způsobem porušeno především ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), když správní orgán nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti a § 50 odst. 3 s. ř., tedy povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Dále byly porušeny zásady správního řízení obsažené v § 2 odst. 3 a 4 s. ř., protože správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení.

Krajský soud podle stěžovatele náležitě nevyhodnotil námitky stěžovatele ve vztahu k posouzení skutečného stavu věci, hodnocení provedených důkazů a námitky ve vztahu k možnosti naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Stěžovatel opakovaně namítal, že proti rozhodnutí správního orgánu, kterým mu nebylo prodlouženo pobytové oprávnění, podal odvolání, tedy byl v dobré víře, že jeho pobyt na území je v souladu se zákonem. Správní orgán, který vede řízení o správním vyhoštění, si sám nemůže rozhodnout o tom, zda bylo odvolání v pobytové věci podáno opožděně či nikoliv.

Stěžovatel navíc namítal nedostatečnou přezkumnou činnost správního orgánu, pokud jde o přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy stěžovatel má na území celou svou rodinu, přičemž v domovské vlasti již zázemí zcela postrádá. Stěžovatel dělal vše pro to, aby po skončení předchozího řízení legalizoval svůj pobyt. Snažil se registrovat v systému Visapoint, do něhož však není možné se zaregistrovat. V rozhodnutích správních orgánů je obvykle konstatováno, že správní vyhoštění není na neurčito a cizinec se může ke své rodině vrátit, nikde ovšem není řešeno, jakým způsobem to má udělat. Takto má cizinec před sebou pouze vidinu toho, že svou rodinu nikdy neuvidí.

Krajský soud podle stěžovatele porušil své přezkumné povinnosti, když zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci, pročez tento postup měl vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud zcela pomíjí prokazatelné chyby v postupu správních orgánů, proto nelze mít za splnění požadavky na formu odůvodnění soudních rozhodnutí dle judikatury. Krajský soud dle stěžovatele pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, kdy stěžovatel se domnívá, že v jeho situaci je uložení správního vyhoštění opatřením zcela nepřiměřeným.

Podle stěžovatele byl postup správních orgánů nesprávný a vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna a tudíž nepřezkoumatelná. Posvěcením tohoto postupu přenesl krajský soud zmíněná pochybení i do svého rozhodnutí. Správní orgány nedbaly na požadavky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nucené opuštění republiky se s ohledem na zavedenou správní praxi téměř jistě změní v opuštění trvalé. Napadené

rozhodnutí nepřipustně zasahuje do rodinného a soukromého života stěžovatele, který na území ČR mnoho let studuje, má zde přítelkyni a veškeré sociální a kulturní zázemí. V žádném rozhodnutí není odůvodněné, proč je stěžovateli uloženo vyhoštění právě v dané výměře. Rozhodnutí je tak nepřiměřené i v otázce délky správního vyhoštění. Stěžovatel proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve **vyjádření** ke kasační stížnosti zcela odkázala na spisový materiál a konstatovala, že kasační stížností může být napadán pouze způsob rozhodování správního soudu. Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti. Stěžovatel na území České republiky pobýval od roku 2006 na základě povolení k pobytu za účelem podnikání. Poslední povolení k pobytu za tímto účelem mu bylo uděleno s platností do 29. 11. 2013. Dne 29. 8. 2013 požádal o prodloužení platnosti tohoto pobytového oprávnění, žádosti nebylo rozhodnutím ze dne 15. 11. 2014 s právní mocí ke dni 2. 12. 2014 vyhověno. Stěžovatel proti tomu podal dne 3. 12. 2014 opožděné odvolání spolu se žádostí o navrácení v předešlý stav. Této žádosti nebylo usnesením ze dne 10. 12. 2014 vyhověno a stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností do 3. 2. 2015. Toto usnesení napadl žalobce odvoláním, o kterém nebylo do doby vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Se stěžovatelem bylo od 22. 1. 2015 vedeno řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo pravomocně ukončeno 3. 2. 2015, a stěžovateli byl vydán výjezdní příkaz s platností do 10. 2. 2015. Dne 26. 2. 2015 bylo se stěžovatelem zahájeno další správní řízení ve věci správního vyhoštění z důvodu, že území pobýval od 11. 2. 2015 do 26. 2. 2015 bez víza. Stěžovateli byl udělen další výjezdní příkaz s platností do 1. 5. 2015, který nerespektoval a od 2. 5. 2015 do 13. 2. 2016 pobýval na území bez víza. Manželka stěžovatele a jejich dvě děti mají na území České republiky povolení k trvalému pobytu. Manželka začátkem února 2016 odcestovala s dětmi do Vietnamu a pobývala tam i v době vydání rozhodnutí v květnu 2016, přičemž nebylo jasné, jak dlouho ve Vietnamu zůstanou. Stěžovatel se v období od 1. 1. 2011 do 13. 2. 2016 opakovaně dopouštěl přestupkového jednání (dvakrát nesplnění povinnosti prokázat totožnost, jedenkrát nesplnění povinnosti hlásit změnu osobního stavu, dvakrát přestupek v provozu na pozemních komunikacích, a dvakrát nesplnění povinnosti pobývat na území pouze s platným vízem).

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *(p)olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci*

pokračování

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, (p)olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Stěžovatel označil jako jeden z důvodů kasační stížnosti nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, když namítal, že krajský soud nevyhodnotil námitky ve vztahu k posouzení skutečného stavu věci, hodnocení provedených důkazů a námitek ve vztahu k možnosti naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění. Zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností. Taktéž poukázal na to, že v žádném rozhodnutí (a tedy ani v napadeném rozsudku) není odůvodněné, proč je stěžovateli uloženo vyhoštění právě v dané výměře.

Nejvyšší správní soud předně posoudil napadený rozsudek z hlediska nepřezkoumatelnosti a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Krajský soud podrobně zrekapituloval skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu. Krajský soud uvedl, že rozhodnutí o neprodloužení pobytu a rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu shodně nabyla právní moci již dne 2. 12. 2014. Žalobce podle krajského soudu prokazatelně pobýval na území od 2. 5. 2015 do 13. 2. 2016 bez víza. Podle krajského soudu v době rozhodné ve vztahu k žalobci nebylo vedeno žádné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Toto zhodnocení lze považovat za stručné vypořádání žalobní námitky, že doposud nebylo rozhodnuto o odvolání proti usnesení ze dne 10. 12. 2014, jímž nebylo vyhověno žádosti o prominutí zmeškání lhůty ve věci odvolání proti neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ze závěru krajského soudu totiž implicitně vyplývá, že toto řízení nepovažoval za řízení, na základě kterého by byl stěžovatel oprávněn na území pobývat. Stěžovatel nekonkretizoval, které skutečnosti podle něj krajský soud nevzal do úvahy, a v čem mělo spočívat nedostatečné odůvodnění ve vztahu k hodnocení provedených důkazů. Krajský soud se vypořádal se žalobní námitkou, že správní vyhoštění je nepřiměřené podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na s. 6 a 7, kdy se soud ztotožnil se žalovanou, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Krajský soud přitom mimo jiné poukázal na to, že vyjma sestry má stěžovatel ve Vietnamu rodiče, a v době napadeného rozhodnutí i manželku a děti. Krajský soud se dále na s. 7 vyjádřil k tomu, že neshledal, že by napadené rozhodnutí vzešlo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán se k délce uložené doby vyhoštění vyjádřil na s. 10 prvostupňového rozhodnutí, žalovaná se k délce uložení doby vyjádřila na s. 8 a 9, kdy dospěla k závěru, že doba byla stanovena v souladu se zákonem a v adekvátní výši, a krajský soud se k této otázce vyjádřil na s. 5 napadeného rozsudku, kdy taktéž délku vyhoštění vyhodnotil jako přiměřenou. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že by v žádném z rozhodnutí nebylo zdůvodněno, proč je stěžovateli uloženo vyhoštění právě v dané výměře.

Z odůvodnění krajského soudu jsou tak jasně seznatelné úvahy, jimiž se krajský soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Napadený rozsudek proto nevykazuje žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel v kasační stížnosti vyčetl ustanovení správního řádu, která byla podle jeho názoru ve správním řízení porušena. V této souvislosti je třeba uvést, že stížní námitky musí být zcela jasně individualizované. Prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaná porušila, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace, za žalobní bod považovat nelze. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005 - 44). To lze analogicky vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 7 Azs 227/2015 - 49) Nejvyšší správní soud proto výše uvedenou kasační námitku mohl posuzovat pouze v obecné rovině a neshledal ji důvodnou.

Podle stěžovatele byl tento po podání odvolání proti neprodloužení dlouhodobého pobytu v dobré víře, že jeho pobyt na území je v souladu se zákonem a orgán, který vede řízení o správním vyhoštění, sám nemůže rozhodnout o tom, zda bylo odvolání v pobytové věci podáno opožděně či nikoliv. V rozsudku ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 As 111/2013 - 32, který se vztahoval k jinému rozhodnému znění zákona, Nejvyšší správní soud dospěl s odkazem na § 85 odst. 1 s. ř. k závěru, že opožděně podané odvolání proti zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nemělo suspensivní účinek – neodkládalo právní moc rozhodnutí (srov. též rozsudek ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Azs 132/2015 - 39, bod 17). Fikce trvajícího oprávnění k pobytu podle tehdejšího § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (nyní § 47 odst. 4 téhož zákona) se proto nemohla uplatnit. V rozsudku sp. zn. 9 As 111/2013 Nejvyšší správní soud neakceptoval tvrzení stěžovatelky o dobré víře v to, že jí svědčí fikce oprávnění k pobytu, neboť odvolání podala současně se žádostí o prominutí zmeškání úkonu. V nyní posuzované věci podal stěžovatel proti neprodloužení povolení k pobytu opožděné odvolání spolu se žádostí o navrácení v předešlý stav. Dobrá víra o oprávněnosti pobytu mu však nemohla svědčit zejména z toho důvodu, že s ním bylo dne 26. 2. 2015 zahájeno správní řízení, které bylo zastaveno pro nepřiměřenost, stěžovateli byl nicméně udělen výjezdní příkaz do 1. 5. 2015, který nerespektoval. Musel si tak být vědom toho, že od 2. 5. 2015 pobývá na území neoprávněně. Žalovaná si nečinila sama úsudek o tom, zda je odvolání v pobytové věci opožděné, ale jak plyne ze správního spisu, učinila dotaz na Ministerstvo vnitra, které jí sdělilo, že odvolání bylo opožděné, žádosti o prominutí zmeškání úkonu nebylo vyhověno a o odvolání proti nevyhovění nebylo do dne sdělení těchto informací (9. 3. 2016) rozhodnuto. Na tomto místě nutno zdůraznit, že stěžovatel tuto námitku sám nekonkretizuje a neuvádí, v čem mělo spočívat pochybení krajského soudu. Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud stručně v napadeném rozsudku konstatoval, že v době rozhodné ve vztahu k žalobci nebylo vedeno žádné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

pokračování

Z kasační stížnosti dále vyplývá, že stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu o přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvádí, že v případech, kdy se řeší otázka nuceného vycestování cizince a možné porušení práva na respektování rodinného a soukromého života, je nezbytné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem a další faktory. (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70, srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, ze dne 30. 7. 2013, č. j. 1 As 50/2013 – 51, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50)

Nejvyšší správní soud konstatuje, že tvrzení, že stěžovatel na území mnoho let studuje a má zde přítelkyni, neodpovídá obsahu spisu, kdy je zřejmé, že stěžovatel v průběhu řízení namítal nepřiměřenost rozhodnutí z důvodu, že na území má trvalý pobyt jeho manželka a dvě děti. Na tomto místě je vhodné zdůraznit, že manželka stěžovatele s dětmi v únoru 2016 odcestovala do Vietnamu, kde zůstala a starala se o nemocnou matku stěžovatele. Tento stav trval i v době napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že řízení o správním vyhoštění zahájeno 26. 2. 2015 bylo zastaveno z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě posouzení přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k době pobytu bez víza od 11. 2. 2015 do 26. 2. 2015, kdy z odůvodnění usnesení vyplývalo, že stěžovatel nebyl za celou dobu pobytu řešen za jakýkoliv delikt. Následně však stěžovatel opětovně nerespektoval výjezdní příkaz a na území pobýval bez víza v době od 2. 5. 2015 do 13. 2. 2016. V napadeném rozhodnutí žalovaná vycházela i ze zjištění o přestupcích v období 2011 až 2016, a zjištění, že manželka a děti stěžovatele jsou od února 2016 ve Vietnamu. Nutno však konstatovat, že v tomto ohledu stěžovatel nenamítal žádné konkrétní pochybení. Žalovaná vzala v úvahu, že stěžovateli ve vycestování nebrání zdravotní problémy ani finanční situace, na území České republiky nemá kulturní ani společenské vazby a stýká se pouze s kamarády v rámci vietnamské komunity. Trvalý

pobyt manželky a dětí jim nebrání v následování stěžovatele do země původu. Zpětná integrace stěžovatele přitom nebude nemožná. Žalovaná přitom vzala v úvahu také opakované porušení pravidel pobytového režimu. Žalovaná tak hodnotila otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v souladu s § 119a odst. 2, § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy. Shodně posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí i krajský soud. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány se v daném případě dostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a ztotožňuje se s krajským soudem, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřeno zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele.

K námitce fungování systému Visapoint Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 - 22, k obdobné situaci konstatoval, že „(k)rajský soud správně uvedl, že při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění není povinen zkoumat, zda si stěžovatel bude moci podat žádost o povolení k pobytu, nýbrž přezkoumává samotné rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho důsledky pro stěžovatele a jeho rodinu. (...)“ (srov. bod 19 a 20 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016 - 37, dospěl k právnímu závěru, že „(n)elegální pobyt cizince vyvolaný faktickou nemožností podání žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny (zde v důsledku nemožnosti registrace termínu pro podání žádosti v systému Visapoint) je třeba v řízení o správním vyhoštění hodnotit velmi mírně, a to nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění, např. v rámci hodnocení dopadů takového rozhodnutí na soukromý nebo rodinný život cizince“. Tyto závěry byly učiněny za situace, kdy stěžovatelka nejprve pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, avšak v roce 2011 podala žádost o prodloužení povolení k pobytu po uplynutí lhůty. Stěžovatelka se opakovaně ve stovkách pokusů pokoušela zaregistrovat si volný termín k podání žádosti o pobyt za účelem soužití s manželem a dvěma dětmi, kteří mají trvalý pobyt na území České republiky, avšak za celé dva roky nebyl volný jediný termín. Stěžovatelka na tento problém a obavu z návratu do Vietnamu bez registrace upozornila i Ministerstvo v poslední den platnosti výjezdního příkazu. Soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že nemožnost podání pobytové žádosti je relevantní pro řízení o správním vyhoštění: „(t)ato skutečnost totiž významnou měrou dále snižuje závažnost porušení cizineckého práva ze strany žalobkyně, jestliže toto porušení je v příčinné souvislosti s porušováním jejích práv ze strany státu“. Následně soud konstatoval, že stěžovatelka v důsledku dlouhodobé nemožnosti registrace termínu pro podání žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny již neměla jinou možnost, jak zachovat v dlouhodobém horizontu soužití s rodinou, legálně pobývajíc na území České republiky, než setrvání na území za současné snahy o registraci k podání žádosti, a proto tuto skutečnost nehodnotil jako závažné porušení pobytových pravidel.

V nyní posuzovaném případě pobýval stěžovatel na území na základě povolení k pobytu za účelem podnikání, jeho žádosti o prodloužení tohoto pobytu však nebylo vyhověno. Zástupce stěžovatele v správním řízení poukázal na to, že stěžovatel nemá možnost podat novou žádost o dlouhodobý pobyt na území České republiky, kdy stěžovatel by musel území opustit a doufat, že se mu podaří registrovat termín k podání žádosti na zastupitelském úřadě v Hanoji. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že problémy s povolením k pobytu stěžovateli vznikly již v roce 2014, a proto se námitka

pokračování

nemožnosti registrace v systému Visapoint jeví jako ryze účelová. Podobně hodnotil námitku krajský soud. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatel svou snahu o řešení pobytové situace popsal v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, kdy uvedl, že „dne 6. 5. 2015 podal na území žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění (...) a současně se snažil zaregistrovat si termín k podání nové žádosti za účelem společného soužití rodiny (sloučení s manželkou) prostřednictvím systému Visapoint, avšak zcela bezúspěšně“. Ze správního spisu nevyplývá, že by se stěžovatel dlouhodobě aktivně pokoušel registrovat termín pro podání žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny, a to ještě v době, kdy na území pobýval oprávněně. Stěžovatel se tímto způsobem pokoušel řešit svou pobytovou situaci až po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, tedy v době, kdy již neměl na území legální pobyt, a následně dlouhodobě setrval na území bez oprávnění k pobytu, a to až do 13. 2. 2016, kdy byl kontrolován hlídkou policie. Stěžovatel námitku nemožnosti registrace v systému uplatnil v souvislosti s tvrzením, že správní orgány tvrdí, že správní vyhoštění není na neurčito a cizinec se může ke své rodině vrátit, nikde ovšem není řešeno, jakým způsobem to má udělat. Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že v době vydání napadeného rozhodnutí se manželka a děti stěžovatele nacházely ve Vietnamu, a ačkoliv měla být jejich návštěva pouze dočasného charakteru a jejich domovem je Česká republika, není vyloučené, aby stěžovatel se svou rodinou po dobu trvání správního vyhoštění dočasně pobýval i na území Vietnamu, případně není vyloučené, aby rodina realizovala svůj rodinný život na území Vietnamu. S ohledem na všechny okolnosti posuzovaného případu se Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením krajského soudu a žalované, že rozhodnutím o správním vyhoštění nedošlo k nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost **zamítl**.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu